

Maria Josep Escrivà

L'ALEGRIA DE L'OBLIT

MARIA JOSEP ESCRIVÀ

L'ALEGRIA
DE L'OBLIT

Edicions 62

Primera edició: febrer del 2025

© Maria Josep Escrivà Vidal, 2025

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Av. Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Moelmo
Impressió: Limpergraf

ISBN: 978-84-297-8235-6
Dipòsit legal: B. 1.154-2025

Tots els drets reservats

TAULA

Açò no és la soledat	11
----------------------	----

EN L'ARBRE DEL MEU COR

Ullastres	17
Matins en flor	19
Eternal i descalça	20
Eva, des del deshàbitat	21
Triomf del present	22
D'hivern la vall	23
Lament de l'òliba	24
Les abelles	25
I tu no saps com créixer per sostenir-la	27
Eriçons porucs	28
Guerra que som	30

La bassa	35
----------	----

LLUNY DE QUI SAP QUÈ

Sine die, 1-12	41-52
Fotografiant orquídiess, 1-2	53-54
Eruga lenta, 1-15	57-71
Cullen mores, 1-12	75-86
Prunera després de la pluja	87

El banc	88
Quan foscament fermenta	89
L'enyor és un infant estràbic	90
Sota una fina capa de cendra	91
La sola veritat que ensenya i salva	92
L'alegria de l'oblit	93
Primeres ruïnes il·luminades	94
La madeixa	97
I els <i>amb</i> que il·luminen la consciència	101

AÇÒ NO ÉS LA SOLEDAT

Un objet ne tient pas tellement à son
nom qu'on ne puisse lui en trouver un
autre qui lui convienne mieux.

RENÉ MAGRITTE

Escriu
soledat i la paraula no és
la soledat.

I sí que ho és: sense
rastre de llum de la ciutat llunyana.
Sense el xerrac de foc de les xitxarres.
Sense l'oreig benèvol de la nit.
Sense esperar ningú
ni recordar ningú
—*tota memòria és remordiment*—
i sense que ningú em recorde. Sense
l'espasme del plaer
compartit. Sense enyorar la tristesa.
Sense el déu que conhorta
l'ànima dels altres. I amb tots els meus
sense que il·luminen la consciència.

Arriba el fred llarg i blau
i només puc dir que algun
ocell en l'arbre del meu cor
canta.

MARY OLIVER

Trad. Corina Oproae

ULLASTRES

tot el que passa dins el meu bosc

MARGARITA BALLESTER

Casa de Margarita
fa olor de terra humida i de paper.
És una illa a l'orient de l'illa,
com Margarita, illa
en l'illa de sa casa.

A fora hi ha les ombres perennes d'un bosquet
de pins, i a les cavorques de les roques,
closques petrificades de tortuga
que un matí imprecís de primavera
renaixeran en fila tot cercant
la porta on les rebrà l'acollidora
 parsimònia
 de Margarita.

... i l'obra escrita és com una gelatina d'aquest temps: SEMPRE, vet aquí l'eternitat. Si ja tenim una part de temps empresonat en aquesta gelatina transparent que és un llibre, podem passar directament a la vertadera eternitat: NO escriure més.

Més enlla
del reialme de les ombres, al dintre
de la terra on dormen les tortugues,

hi ha pols d'enyor adherida a l'arrel
d'un ullastre. Margarita ho sap
i en recorre l'escorça amb els dits. I pel fet
tangible de saber-ho, converteix l'enyorar
en una paradoxa. *Aquesta eròtica*
del sofriment per la bellesa que no voldríem dividida en res.

Margarita
que es voldria algun vespre cos d'ullastre.
Sentir com s'arbra
la seua soledat en companyia,
la seua companyia en soledat.
L'etern deu ser això:

aquest senyal de certitud que tracen
les mans supervivents de Margarita.

Binibordellet, Sant Lluís, Menorca
gener de 2020-agost de 2023

MATINS EN FLOR

Hi ha grumolls al cel per on encara es filtra
una ullada de sol color de plata.

L'aire fa olor de llenya. Abstreta a l'escriptori,
la quietud del pati m'embolcalla d'un rar
benestar. La mateixa quietud que em conforta
abriga també el son de l'amic. Un instant
de bonança que no es pot dir si no
és respirant-ne la grandesa al tòrax.

Sé que en una altra ara hi ha el poeta
que arranca del dolor *matins en flor*:
Hauria d'obrir més les portes, les finestres
del cau on arrecere el jo que m'agombola,
matar de soca-rel la por i fer antena
la pell que ara em serveix de crema protectora.

Amb el cafè,
taste una gelatina de magrana.
Present de mans llunyanes,
pura delícia evanescent,
invocació d'algun jardí joiós
que se'm desfà a la boca.

Amb Marc Granell
i el seu Cel de fang

ETERNAL I DESCALÇA

Com qui planta petúnies
al jardí. Com si el gest d'estètica servís
per eludir la mort, dic en veu alta aquests
poemes sense veu. Reverencie el clam
d'una rara mudesa.

Si la mort
és no sentir al matí com fa rajar l'aigüera,
tenir por d'oblidar l'olor de vida a mitges
del vostre temps, on fóreu.

Si és tan sols les plomes que resten de l'ocell.

Si la mort
és la barca que salpa, *la barca benamada*,
i el solc que deixa enrere, tot el que no us direu.
Si la mort hi és, també.

Si és també la mort l'home que escriu i plora,
i *plora cap endins*. I és la paraula, encara.

I és la paraula,
com és la seua *boca, eternal i descalça*,
el triomf del present, on bé valgué l'instant.

*Amb Jaume Pont
i el seu Mirall de negra nit*

EVA, DES DEL DESHÀBITAT

ja no me'n queden pas, d'absències

MANEL MARÍ

Soc

allò que callo.

*Memòria insatisfeta que ja no
troba el bes dels bàlsams i no obstant
persisteix a cercar-lo com qui planta
cara a la mort.*

Viure va ser desmentir el deshàbitat.
Temptar el mot com qui tempta la pell.
I ara què, si ja no diu el mot
l'olor de farigola?

A penes soc *allò que callo en dir-t'ho*.
De mi a tu un silenci transhumant.
No la paraula: és ara el teu silenci
el que genera espais.

Un aquí nou
quan el silenci meu sabrà trobar
el teu silenci
des d'on caldrà provar de rediviure.

Per a Eva Llorenç Celades